

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ '28^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ |—15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1914 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1055

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α'.

Πώς αϊ κυρίες δὲν φεύγουν; Μὲ αὐτὴν τὴν πολὺ δλίγον φιλόφρονα φράσιν μᾶς ἐπαρουσιάσθη τὸ πρωί, πρὶν ἀζόμη ἀφήσωμεν τὰ κρεββάτια μας ἢ Ἀγγλὶς καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου Reau Rivage, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπενούσαμεν ἡμέρας θεραπείας καὶ ἐξεκουραζόμεθα.

Καὶ γιατί νὰ φύγωμεν, Λουίζα; Μήπως δὲν ἔχεις πλέον ὄρεξιν νὰ μᾶς ὑπηρετεῖς, τῆς ἀπήνησα ἐγώ, ἐνῶ ἐκατάπινα τὴν πρώτην δόσιν τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πίνουν ὅλοι οἱ ὑπὸ δίαίταν, πρὶν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ ὀκρεββάτια.

Ὡ! Κυρία, πῶς μὲ παρεξηγεῖτε. Σᾶς ἠρώτησα, διότι ὅλοι οἱ ξένοί μας φεύγουν. Ὁ πόλεμος! ...

Ὁ πόλεμος, Λουίζα, ἐκηρύχθη;

Μάλιστα, κυρίες μου. Καὶ οἱ Γάλλοι ἐπῆραν πλέον τὴν Γερμανίαν. L'Allemagne, est prise, c'est certain.

Θόρυβος συριγμάτων ἀποκινητοῦ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας, ὁμιλίας καὶ ἀποχαιρετισμοὶ μᾶς ἔκαμαν νὰ καταλάβωμεν ὅτι αἱ εἰδήσεις τῆς καμαριέρας μας δὲν ἦσαν ἐντελῶς φανταστικά.

Ἐτρεξα εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ μικρὰ λουτρόπολις, ἢ τόσον ἤσυχη τῆς πρωῖνές ὥρες, ἦταν ἀναστατωμένη. Μπαούλα, καπελίερες καὶ κάθε εἶδους ἀποσκευές εἶχαν παραταχθῆ πρὸ τῆς θύρας, ἐνῶ τὸ αὐτο τοῦ ξενοδοχείου, φορτωμένο μέσα καὶ ἔξω ἐξεκινούσε διὰ τὴν διεύ-

θυνσιν τοῦ σταθμοῦ. Τὰ γκαρσόνια, ὁ θυρωρός, οἱ μάγειροι καὶ παραμάγειροι ὅλοι εἰς παράταξιν. Ὁ Chasseur παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Chauffeur ἐφαίνετο ἀνυπόμονος νὰ τελειώσῃ τὴν κούρσα του. Ἡ παράταξις τοῦ προσωπικοῦ, παρὰ τὰς συνηθείας τῶν ἀναχωρήσεων ἦτον ἐντελῶς ἄσχετος μὲ τὰ pourboires. Ὁμιλοῦσαν ὅλοι μαζὴ ὄχι μὲ τὴν συνηθισμένην ζωηρότητα τῶν Γάλλων, ἀλλὰ μυστικά, σκεπτικά, σὺν ὅλοι νὰ ἠθάνοντο ὅτι κάτι μεγάλο καὶ φοβερὸν ἐμελετᾶτο τὴν στιγμὴν αὐτὴν, τοῦ ὁποῖου αὐτοὶ θὰ ἦσαν οἱ ἱεροφάνται καὶ οἱ ἥρωες.

Ἐνα τύμπανον ἠκούσθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸν διπλανὸν ἀναφορικὸν δρόμον. Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὴν γωνίαν, ἐνῶ γυναικοῦλες ἐξεπετιοῦνταν εἰς τὴν πόρταν τοῦ garage τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὸ ἀντικρεῖνὸ μαγαζὶ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν πράσινο τοῖχο. Τὸ τύμπανον ἐσταμάτησε καὶ μία φωνὴ βαρεῖα ἠκούσθη νὰ κηρύττῃ κάτι. Τὸ Ενίαν ὅλο τὴν στιγμὴν αὐτὴν, τὸ Ενίαν τῶν μικροεμπόρων καὶ βιοπαλαιστῶν, τὸ Ενίαν τῶν Chambres meublées καὶ τῶν λουτροῦν εἶχε περικυκλώσῃ τὸν ὑπαίθριον κήρυκα. Ὅ,τι εἶπεν, τρία τέσσαρα λόγια μόλις, ἦτο σύντομον, γλήγορον, συναρπαστικόν.

Ὅταν ἐτελείωσε, ὅλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὴν Marseillaise, *Allons enfants de la patrie*, μὲ ἓνα ἐνθουσιασμόν, μὲ μίαν χαράν, μὲ μίαν ζωηρότητα ἀκράτητον. Τὸ τύμπανον ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἀκούεται, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐνθουσιαστικὸν καὶ

ζωηρό, να συνοδείη τὸ τραγοῦδι τοῦ πολέμου, τὸ ἐθνικὸ τραγοῦδι τῶν Γάλλων. Ἡ συνοδεία κατέβαινε τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον ρυθμικά, κανονικά, μὲ τὰ πτωχὰ παιδάκια προπορευόμενα καὶ μὲ ἀκολουθίαν ἀπὸ πίσω ἀπὸ ὅλες τῆς ἐργατικῆς γυναικοῦλες τοῦ μικρομπορίου καὶ τῆς γειτονιάς. Ἐπέρασεν ἔμπρὸς ἀπὸ τὸ ξενοδογεῖον μας καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ καζίνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεπετάχθησαν μερικοὶ ξενύχτιδες τῆς ρουλέττας.

Ἐντυθήκαμεν μὲ κάποιαν πυρετώδη ἀνησυχίαν καὶ ἐτρέξαμεν νὰ μάθωμεν νέα. Oui! c'est la guerre! Εἶναι ὁ πόλεμος μὲ τοὺς βρωμεροὺς Πρώσους, ἀπαντοῦσαν ὅλοι Φεύγομεν, θὰ φύγωμεν ὅλοι. Τὸ γραφεῖον ἦτο γεμάτο ἤδη, ὁ καθεὶς ἔτρεγε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν λ/σιόν του καὶ νὰ φύγῃ. Οἱ Γάλλοι τῶν ἐπαρχιῶν δὲν εἶχαν καιρὸν νὰ χάσουν! Δὲν τοὺς ἔμεναν παρὰ εἰκοσιτέσσερες ἄρες γιὰ νὰ προφθάσουν νὰ φιλήσουν τὰ παιδιὰ των πρὶν φύγουν γιὰ ἐκεῖ ποῦ δὲν εἴξευραν ἂν θὰ γυρίσουν. Ἐνας γέρον κύριος ἀπὸ τὴν Nantes, ἐβδομηντα ὀκτὼ χρόνων, μοναρχικὸς φανατικὸς, ὁ ὁποῖος ἐμαίνετο κατὰ τοῦ Καγιώ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς θέμα ὁμιλίας. Ἐκαμα τὸν πόλεμον τοῦ 70, διάβολε! ἔλεγε. Τώρα θὰ πολεμήσουν τὰ παιδιὰ μου καὶ τὰ ἑγγόνια μου. Ἡ ὥρα ἢ καλή! Ἀλλὰ πρέπει νὰ προφθάσω νὰ τὰ φιλήσω, Sapristi. Καὶ εἰς τὸ τραῖνο δὲν ὑπάρχει πειὰ θέσις οὔτε μὲ τὰ μπαούλα. Καὶ ἀναμιασσοῦσε μαζὺ μὲ τὰ θυμωμένα λόγια του τὴν οὐρανὸν τοῦ πούρου του, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὸ γεροντικὸ του στόμα. Ἐπήραμεν τὸν ἀνήφορον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὀλίγες στιγμῆς προητέρα εἶχε καταρραυλῆσῃ ὁ ἦχος τοῦ τυμπάνου. Ἡ κίνησις τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ ἦτο πανηγυρικὴ. Αὐτοκίνητα, ἀμάξια, κόσμος ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνικοτήτων ἔτρεχεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τὸ Τηλεγραφεῖον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Τὰ κίσκια τῶν ἐφημερίδων πολιορκημένα. Ἀλλὰ χωρὶς ἐφημερίδας Γαλλικῆς. Ἡ ἐφημεριδοῦλα τῆς Λωζάνης εἶχε γίνει ἀνάρπαστη. Μέσα εἰς ὀλίγες στιγμῆς εἶχαν ἐξαντληθῆ τριακόσια φύλλα, record κυκλοφορίας, τὸ ὁποῖον τὸ δίφυλλον τυπωμένον χαρτάκι οὔτε εἶχεν ὄνειρευθῆ ποτέ.

Εἰς τὴν πόρταν τῆς Δημαρχίας τοιχοκολλημένα ἔγγραφα μὲ μεγάλας σφραγίδας τῆς Δημοκρατίας. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δρόμου ἀδιάβατον. Ἐκάμαμεν τὴν συνειδητένην οὐρανὸν, ἕως ὅτου ἦλθεν ἡ σειρά μας νὰ διαβάσωμεν τὴν προκήρυξιν. **Πολῖται Γάλλοι!** ἔλεγεν τὸ ἐνσφράμιστον χαρτί. **Ἡ πατρις σᾶς καλεῖ.** Ἐ-

κάμαμεν ὅτι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν αἱματοχυσίαν. Ἀλλ' οἱ κατακτηταὶ δύο ἀγαπημένων ἐπαρχιῶν μας μᾶς προκαλοῦν. Ἐχομεν καθῆκον νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν χώραν μας, νὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς ὑπὸ ξένον ζυγὸν ἀδελφοὺς μας.

Ἐπὸ τὸν τόνον αὐτὸν ἐξακολουθοῦσε τὸ τοιχοκολλημένον ἔγγραφο νὰ ἐπικαλεῖται τὸν πατριωτισμὸν τῶν Γάλλων. Κάτω κοντὰ εἰς τὸ ἐντυπον ὁμοίωμα τῆς χαριτωμένης Παρισινῆς, ποῦ συμβολίζει τὴν δημοκρατίαν ἀπλώνοντο αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ Προέδρου Πουαγκαρέ καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Βιβιάνι.

Τὶ ἀναμνήσεις δὲν μοῦ ἔφερον ἡ ὑπογραφή αὐτὴ καὶ πῶς ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ πολέμου, ἐνὸς φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ πολέμου, ποῦ θὰ ἄλλαξε τὴν μορφήν τοῦ κόσμου, ἐπέταξεν ἡ φαντασία μου εἰσοσι πέντε χρόνια ὀπίσω, εἰς τὴν πρώτην μου ἐμφάνισιν ὡς δημοσιογράφου καὶ ἀντιπροσώπου τῶν Ἑλληνίδων εἰς δύο Παρισινὰ γυναικεῖα συνέδρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Viviani νεαρὸς τότε δικηγόρος καὶ λυσσαλέος φεμινιστὴς ἔπαιξε σπουδαιότατον μέρος.

Ὁ πρωθυπουργὸς Viviani

Ἦταν ἀκόμη τότε ἡ ἐποχὴ ποῦ αἱ Γαλλίδες ἐνόμιζαν τὰς Ἑλληνίδας, Orientales, καὶ ποῦ ὅταν ἐπαρουσιάσθην ἐπάνω εἰς τὸ βῆμα τοῦ Συνεδρίου, καὶ ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ ἤκουσα γύρω μου τὴν ἀναφώνησιν:

Tiens! Les femmes Grecques, ne portent donc pas le caftan! Τότε ὁ Viviani ἀνέλαβε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κέντρα, ὡς νεοφώτιστον τοῦ φεμινισμοῦ καὶ χάρις εἰς αὐτὸν παρευρέθην εἰς μίαν θορυβώδη συνεδρίαν τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Ὁ Viviani εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ τὸν ἐγνώρισα μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς νέου, ποῦ ὥρμουσεν εἰς τὴν ζωὴν μὲ βίαν, καὶ τὴν ἐρημητικὸς χεῖμαρρος ποῦ θὰ ἔσπαζεν ὅ,τι εἴρισκεν ἔμπρὸς του γιὰ νὰ φθάσῃ κάπου εἰς ἕνα ἀπόμακρον τέρμα. Λεπτὸς, ἰσχνός, ὑψηλός, μὲ ἕνα ὑψηλὸ καπέλλο, ὄχι καὶ πρώτης φρεσιγάδας, μὲ μίαν ρεδιγκόταν, καθε ἄλλο παρὰ Ἀγγλικῆς χάριτος, ὥρμουσεν εἰς τὸ βῆμα τῶν συνεδρίων ἀκράτητος καὶ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ, νὰ ἀπαντᾷ, νὰ κεραυνοβολῇ τοὺς ὀπισθοδρομικοὺς μὲ μίαν ἐνγλωττίαν νευρώδη, μὲ καὶ τὸ ἀκράτητον, σὰν ἡ ιδέες νὰ ἐξεχειλίζαν καὶ τὰ λόγια νὰ ἐσοριάζονταν τόσο πολλὰ, ὥστε νὰ τρώγονται τὰ μισά.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν εἶχεν ἀναπτυχθῆ μεταξύ μας μία τέτοια camaraderie, ὥστε εὐθὺς ποῦ ἐτελείωσε τὸν πρῶτον λόγον

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΦΟΝ ΝΤΕΡ ΓΚΟΛΤΣ

του ποῦ ἤκουσα, τοῦ εἶπα χωρὶς κομπλιμέντα: Κύριε Viviani ἡ βία καταστρέφει τὴν ρητορικήν σας δύναμιν. Βάλετε πετράδια στὸ στόμα σας, σὰν τὸν ἰδιὸν μας Δημοσθένη.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ τραβάτε ἀπὸ τὴν ρεντιγότα, σὰν τρέχω πολὺ, μοῦ εἶπε, γιατί δὲν ἔχω τὴν στόφα, οὔτε τῆς ὑπομονῆς οὔτε τῆς ἐπιμονῆς τοῦ μεγάλου σας

ρήτορος. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅταν ἐνώπιον τοῦ ἰδιοῦ μας Θεοδώρου Δελιγιάννη, ρήτορος τὸσον διαφόρου μεθόδου, ὁ Viviani ὠργιάζεν εἰς τὸ βῆμα τοῦ Συνεδρίου, μὲ ἰλιγγιώδες καταρραυλισμὸν λέξεων καὶ ἐπιχειρημάτων, ἡ ρεδιγκότα ἐτραβήθη μὲ τόσην ὀρμὴν, ὥστε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι τριγύρω ἐξέσπασαν εἰς γέλια. Ὁ μακαρίτης ὁ Δελιγιάννης ὅταν ἔμαθε περὶ τίνος

Ο ΚΑΪΤΖΕΡ ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΤΟΥ

ΟΙ ΣΥΓΓΛΟΙ ΤΟΥ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ

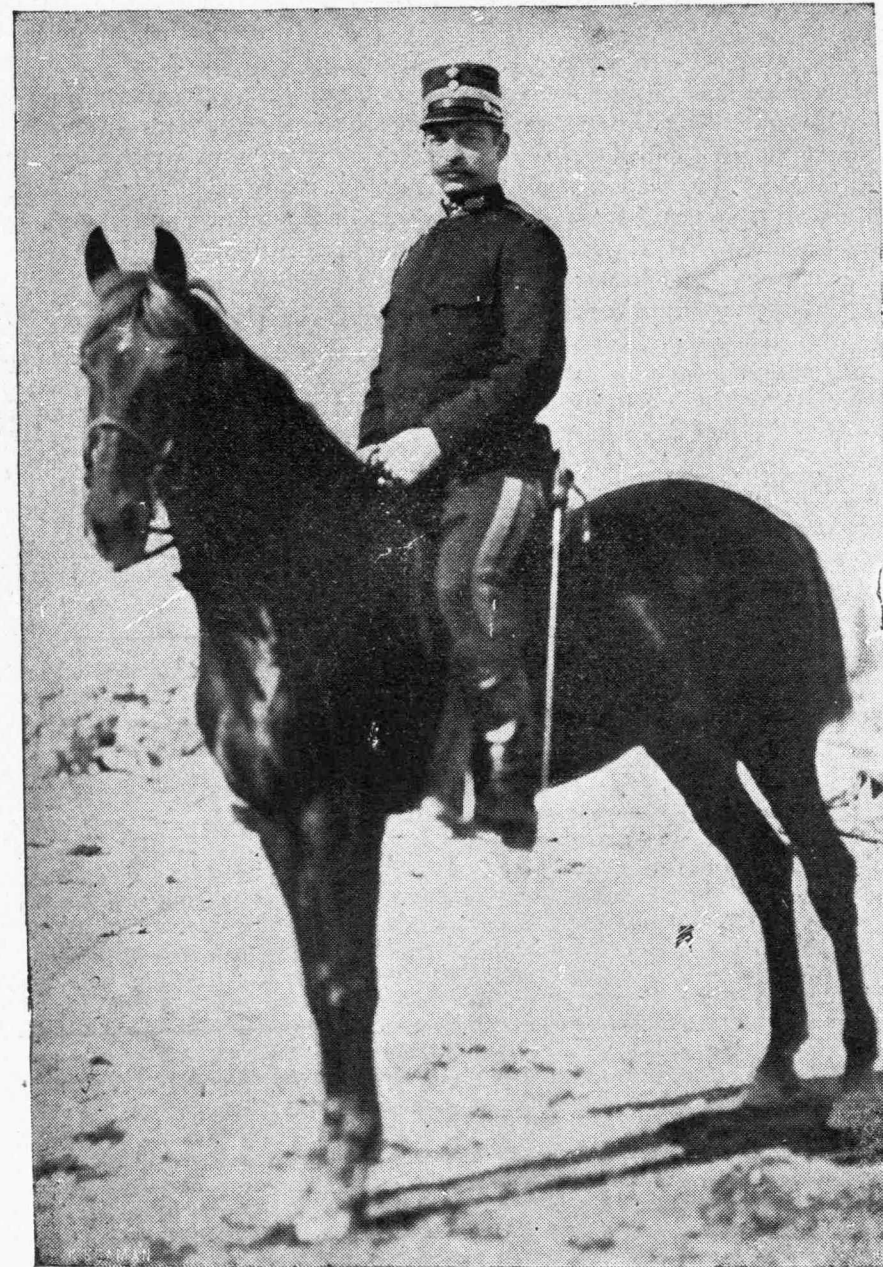
Ἡ Ράπ δὲν εἶχε πολλὰ διασκεδάσεις τὰ δεκαπέντε χρόνια τοῦ πρώτου της γάμου, ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους φαρμακεμπόρους τοῦ Παρισιῦ, ἐπῆρε τὴν συνήθεια νὰ περνᾷ ὅλες του τῆς βραδυνὲς στὸ καφενεῖο. Ἄλλο παράπονο δὲν εἶχε μαζὺ του. Ἦταν πολὺ καλὸς ἔμπορος, καὶ μάλιστα λιγὰκι κατεργάτης, πράγμα ποῦ δὲν βιάπτει. Ὁ Ράπ ἔκανε πολὺ καλὰς δουλιὰς καὶ τὸ μαγαζὶ τον ἐπλούτιζε.

Κλειδομένη ὅλη τὴν ἡμέρα ἐμπρὸς στὸ μεγάλο βιβλίον, μέσα σ' ἕνα γυαλένιο κλουβί, στὴ μέση τοῦ μαγαζιοῦ ἡ Ράπ ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησι στὸ τέλος κάθε μηνὸς ἕνα καλὸ κέρδος. Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶναι νὰ θησαυρίζῃ κανεὶς, καὶ αὐτὴ ἡ μυαλωμένη γυναῖκα ἐπεδοκίμαζε τὸν ἄνδρα της.

Ὅμως ἐπειδὴ ἔκλειναν τὸ μαγαζὶ στὴς ἑξήμισυ καὶ γευμάτιζαν στὰς ἑπτὰ, ἡ Ράπ ποῦ δὲν εἶχε παιδιά, ἐβαρύνετο πολὺ, τὰ βράδια ὅταν

ἀμέσως μετὰ τὸ φρούτο ὁ Ράπ ἔπερνε τὸ μαστοῦνι του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ μόνο τὰ μεσάνυχτα ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ καφενεῖο τοῦ γκαζ. Τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς ἑορτῆς τὸ ἀπόγευμα ὁ φαρμακεμπόρος πῆγαινε τὴ γυναῖκα του λιγὰκι περίπατο, μετὰ τὸ γεῦμα ὅμως τὴν ἄφινε στὴ μοναξιά της καὶ ἔτρεχε στὸ καφενεῖο.

Ἡ Ράπ δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ παραβῇ τὰς ὑποχρεώσεις της, ὅμως δὲν μπορούσε νὰ μὴν αἰσθάνεται κάποια κρυφὴ ἀγανάκτησι. Νὰ εἶσαι τίμια γυναῖκα, χρήσιμη σύντροφος καὶ ἐργατικὴ, νὰ περνᾷς τὴν ἡμέρα σου σὲ μιὰ διάφανη φυλακὴ μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι καὶ νὰ γράφῃς σ' ἕνα χονδρὸ βιβλίον, γιὰ νὰ σε ἀνταμοίβῃ τόσῳ ἄσχημα ὁ ἄνδρας σου, προτιμῶντας ἀπὸ τὴ συντροφιά σου πέντε ἢ ἕξι ἀνθρώπους, ποῦ συζητοῦν κουτσοπίνοντες, γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος. Σιγά, σιγά ἡ Ράπ ἄρχισε ν' ἀντιπαθῇ τὸν ἄνδρα της, καὶ ὅταν ἔξαφνα πέθανε—προσέχετε τὴ ζεστὴ ἀτμοσφαῖρα τῶν καφενειῶν, τὸν χειμῶνα, σὰς πέρνει τὸ κρῦο βγαίνοντας καὶ τὴν παθαίνετε δὲν ἐκλαψε πολὺ.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΟΥΣΜΑΝΗΣ

“Όταν λοιπόν απέθανεν, η γυναίκα του έχυσεν άκριβώς ύσα δάκρυα ήταν άπαραίτητα, και γρήγορα παρηγορήθηκε.

Είχε τον τρόπο της, είκοσι χιλιάδες εισόδημα, χωρίς να λογαριάσει κανείς το μαγαζί που θά έφερενε ένα καλό ποσόν όταν τό πουλούσε. Μόλις είχε φθάσει τα τριανταέξι και ο καθρέπτης της έδειχνε την εικόνα μιας παχουλής μελαχροινής, που ήταν πολύ όρεκτική άκόμη. Πριν λοιπόν τελειώσει η όρισμένη προθεσμία η Ράπ άρχισε να κάνει σχέδια διά γάμο. “Ο πρώτος υπάλληλος του μαγαζιού, ήταν κάποιος κύριος Ροζιέ, όμορφος άνθρωπος, με τό ύφος λιγάκι τσαχπίνικο, που τόσφ άρέσει στις γυναίκες. “Όταν ζούσε ο μακαρίτης Ράπ η κυρία μέσα από την γυαλίνα φυλακή της, τον κτύπαζε με συμπάθεια. Τώρα που ήταν χήρα τον βρήκε πολύ καλόν. Πρώτον δέν θά ήταν άνάγκη να πουλήσει τό μαγαζί και να χάσει τα ταπεινά κέρδη. “Ο υπάλληλος ήταν πιο νέος άπ’ αυτήν, όμως ο καθρέπτης της, ο κολακιάτης καθρέπτης έβεβαίωνε την όμορφη χήρα πώς μπορούσαν να την έρωτευθούν άκόμη. “Επειτα κυρία Ροζιέ κτυπούσε καλλίτερα στο αυτί από κυρία Ράπ, και θά έμεναν τα ίδια άρχικά στά άσπρορουχα και στά άσημικά.

Δεκατρείς μήνες έπειτα από την κηδεία του φαρμακεμπόρου έώραζε τον δεύτερο γάμο της, και στην επιγραφή του μαγαζιού, κάτω από τό όνομα Ράπ, έ πρόσθεσαν **Ροζιέ**.

“Όλα πήγαν καλά της τρείς μέρες του μέλιτος στο Φοντενεμπλώ. “Όμως την πρώτη βραδεία που επέστρεψαν στο Παρίσι ο Ροζιέ μόλις σηκώθηκε άπ’ τό τραπέζι, πήρε τό μπαστούνι του και τό καπέλλο του.

— Ποῦ πᾶς ; ρώτησεν η γυναίκα του, που άνησύχησεν έξαφνα.

— Μά, να πάρω άέρα μια στιγμή, άπήντησε με τό πιο φυσικό ύφος. Θα γάμο ένα γύρο στο καφενείο. “Αντίο σου...

Και γύρισε τα μεσάνυχτα, όπως ο μακαρίτης.

“Η Ράπ έμεινε κατάπληκτη. Θα ξανάρχιζαν η άτελείωτες βραδείες με τό πλέξιμο και την μοναξιά της ! Και τό χειρότερον ήταν πώς η δύστυχη έλάτρευε από τώρα τον άνδρα της, ο όποιος στο ζήτημα του έρωτος τά εκατάφερε πολύ καλλίτερα από τον πρώτο.

“Εκρυψε την στενοχώρια της και την άλλη μέρα στο πρόγευμα ρώτησε τον “Αχιλλέα—τόν έλεγαν “Αχιλλέα : — Λοιπόν πᾶς στο καφενείο κάθε βράδυ ;

“Η άπάντησις ήταν άπελιστιζή :

— Μά βέβαια, όπως όλος ο κόσμος . . . “Ο Ράπ πήγαινε στο καφενείο του Γκάζ, εγώ πη-

γαίνω στο καφενείο της “Εθνοφρουράς, ξεύρεις ; στην όδόν Ριβολί, είναι δυό βήματα κοντά.

— “Αλήθεια, είπε με πνιγμένη φωνήν, δέν θά προτιμούσες να μείνεις σπῆτι, κοντά στη γυναικούλα σου ;

— Ναι, μα τί τά θέλεις ; “Όταν δέν βγαίνω τό βράδυ δέν χωνεύω, κοιμούμαι άσχημα. Ξεύρω βέβαια πώς θά ήταν καλλίτερα άν σου κρατούσα συντροφιά. μα πρέπει να κοιμάσαι νωρίς, . . . και σε βεβαιώ, πώς είναι άναγκαίο, είναι μάλιστα άπαραίτητο να πηγαίνη ένας έμπορος στο καφενείο. Συναντά γνωστούς εκεί, μαθαίνει νέα, . . . κάνει επιχειρήσεις παίζοντας χαρτιά. “Επειτα, έπειτα τί ; “Επήρα πᾶ αὐτή την συνήθεια.

Για να τον έμποδίσει έδοξίμασεν όλα τά μέσα.

Είδε πώς τά παρακάλια τον ένοχλούσαν. “Εκαμε σκηνές κ’ αίσθάνθηκε πώς θά του έγίνετο αντιπαθητική. “Από τώρα άρχισε η διχόνοια να μπαίνει στο νοικοκυριό τους και όμως η Ροζιέ ήταν τρελλή για τον “Αχιλλέα της. Τότε ο έρωσ έδωκε φαντασία σ’ αὐτή την πρακτική γυναίκα. Τί να τραβούσε άρά γε τόσο πολύ τους άνδρες στο καφενείο ; η συντροφιά ; τό περιβάλλον ;

Μά άν τά είχαν όλα αὐτά στο σπῆτι, γιατί δέν θά έμενε ; Και έδοξίμασε. Με πολλά παρακάλια εκατάφερε τον “Αχιλλέα να περάσει λίγες βραδυνές στο σπῆτι με τους φίλους του, και προσπάθησε να τους κάμη ν’ απολαύσουν της ιδιαίτερες ήδονές που πήγαιναν να εύρουν στο καφενείο.

Τό σπῆτι άλλαξε έντελώς, τά έπιπλα του σαλονιού αντικατέστησαν μαρμαρένια τραπέζια, και στη θέση του πιάνου έβαλαν μια γάσσα, όπου η Ροζιέ ένειθρονίσθη ανάμεσα σε κύργους από ποτήρια. “Η τραπεζαρία μετεβλήθη σε σάλα μιλιλιάρδου. Τό καφενείο αὐτό έπλουτίσθη με διάφορα παιγνίδια και τά ποτά ήταν πρώτης τάξεως. Είχαν και έφημερίδες στερεωμένες με σιδάκια. Τέλος όλα ήταν μελετημένα στις παραμικρές λεπτομέρειες για να μοιάζει τελείως. “Η Ροζιέ εκατάφερε τον υπηρέτην να φορέσει τό κοντό σακκάκι και την άσπρη ποδιά των γκαρσονιών και ν’ αφήσει να του φυτρώσουν φαβορίτες. “Εμαθε την ιδιαίτερη νότα για να φωνάζη ένα μπόν ή ένα καφέ και μάλιστα δυό ή η τρείς φορές την βραδυά έρωιχνε ψιλά ροζανίδια κάτω άπ’ τό τραπέζι,

Στην άρχή ο Ροζιέ και οι φίλοι του εθαύμασαν την σύζυγικήν αὐτην αυταπάρνησιν και έδέχθησαν τό ιδιωτικό αὐτό καφενείο, προπάντων γιατί τό τρατάρισμα ήταν δωρεάν.

Κάθε βράδυ αφού άδειάζαν από ένα ποτη-

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΟΜΗΣ ΚΙΤΣΕΝΕΡ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

ράκι έπυρναν την πίπα των, έπαιζαν χαρτιά και επέκριναν την κυβέρνησι.

“Η Ροζιέ είχε την ευχαρίστησι να κτυπάει από τας έννέα έως τα μεσάνυχτα τό αγαπημένο πρόσωπο του “Αχιλλέως, ανάμεσα σ’ ένα σύννεφο

καπνού και ν’ ακούη την αγαπημένη φωνή του να λέγη κάπου-κάπου: *passo* ή *passo*...

“Η Ροζιέ άρχισε να πιστεύη πώς άλωσόδενε κοντά της τον άνδρα της και τον εκαμε άνθρωπο του σπῆτιού.

λος ἀγωγὸς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ἀπὸ τὸ καμαράκι μου τὸ τόσο κοινὸ καὶ μονότονον τοῦ ξενοδοχείου τῆς μικρᾶς λουτροπόλεως ὁ πράσινος αὐτὸς τοῖχος μὲ κάμνει νὰ ξεχνῶ ὅτι ὁ ὄριζων εἶναι στακτερός, ὅτι σύννεφα μαῦρα ἀπλώνονται εἰς κάθε ὄραν καὶ στιγμὴν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν κάμνουν βαρὺν καὶ κουραστικὸν τόσον, ὅσον καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἢ λύπη, ἢ ἀπογοήτευσις καὶ ὁ πόνος.

K. PAPPEN

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ θεατρικὴ περίοδος τοῦ Σεπτεμβρίου εἶναι πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀπὸ τὴν καθ' αὐτὸ ἐποχὴν τοῦ θέρους. Τὰ περισσότερα νέα ἔργα δίδονται κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ὅπου πανηγυρίζονται καὶ αἱ εὐεργετικαὶ τῶν ἐπιφανεστέρων ἠθοποιῶν.

Γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τοὺς διαφόρους κριτικοὺς ἦτο ἡ παράστασις τῶν τριῶν μονοπρακτῶν, τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἑταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, καθὼς καὶ τῶν βραβευθέντων τοῦ Ροτζιλδείου. Τὰ μονόπρακτα, ἐφέτος ἦσαν ἀσθενέστερα ἐν γένει ἀπὸ τὰ περσινά. Ἐπέπλευσεν ἐν τούτοις καὶ ἐθεωρήθη πολὺ καλὸν ἀπὸ τοὺς ἀμερολήπτους τὸ μονόπρακτον τῆς Δοσ Ἑλένης Νεγρεπόντη, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ὁ χορὸς τοῦ Βορηᾶ**». Ἡ νεαρὰ συγγραφεὺς, παιδί ἀκόμη χθεσινόν, ἔκαμε μίαν ἐμφάνισιν γεμάτην ἐλπίδας. Ἡ ἐντύπωσις δὲ ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς θὰ ἦτο πολὺ ἀνοτιέρα, ἐὰν τὰ δύο μονόπρακτα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε σφηνωθῆ τὸ ἰδικόν τῆς δὲν διέθεταν τόσον δυσάρεστα τὸ κοινόν. Ἡ Ἑταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων πρὸ τῆς γενικῶς παρατηρηθείσης ἀδυναμίας τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς μονοπρακτῶν ἀπεφάσισε νὰ τὸν καταργήσῃ.

Εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος θὰ δημοσιευθῇ μία γενικωτέρα περιγραφή τῆς θερινῆς θεατρικῆς παραγωγῆς.

Ἡ κυρία τοῦ θεάτρου

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ Βουλὴ συνεκλήθη διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ νομοθετικὸν ἔργον τῆς, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως διὰ νὰ γίνῃ ἐνήμερος τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας. Ὁ Βασιλεὺς δὲν παρέστη κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπέφυγε μὲν νὰ διασαφήνῃ εἰς ποῖαν θέσιν εὐρίσκειται σήμερον ἡ Ἑλλάς ἀπέναντι τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου, ἐτόνισεν ὅμως ὅτι ἡ μετὰ

τῆς Σερβίας σύμβασις μᾶς ὑποχρεοῖ νὰ μὴ μείνωμεν ἀπαθεῖς καὶ ἀμέτοχοι, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ τῆς ἐπετίθετο εἴτε ἡ Βουλγαρία, εἴτε ἡ Τουρκία.

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος τηρεῖ ὄλους ἡμᾶς εἰς ἀγωνίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐθνικῶν μας συμπαθειῶν πρὸς τὰ ἀντιμαχόμενα κράτη. Τὰ ἐκ τοῦ πολέμου δὲ αὐτοῦ κακὰ εἶναι τόσον μεγάλα καὶ αἱ καταστροφαὶ τόσον ἀνυπολόγιστοι, ὥστε νὰ εἶναι αἰσθητὸς ὁ ἀντίκτυπός του εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου.

Ἄς ἐλπίσωμεν τοῦλάχιστον ὅτι τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου αὐτοῦ καὶ διὰ τοὺς νικητὰς καὶ διὰ τοὺς ἠττημένους θὰ κάμουν ὥστε νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς εἰρήνης νὰ ἐπικρατήσουν τόσον, ὥστε ὁ πολιτισμὸς εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴν εἶναι λέξις κενή, ὅπως ἀποδείχθη σήμερον.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἡ ἐποχὴ τῶν κομποστῶν καὶ τῶν κονσερβῶν διὰ τὸν χειμῶνα. Τὰ ροδάκινα, τὰ ἀχλάδια καὶ τὰ σταφύλια, οἱ ὠραιότεροι καὶ ὑγιεινότεροι καρποὶ, εἰς τὴν δόξαν των. Μὲ τὰ ἀλλάγματα τῶν σπιτιῶν κανονίζονται καὶ αἱ νέα θέσεις εἰς τὰς ὁποίας κάθε οἰκοδόμοισιν φυλάττει ὅλα τὰ ὠραία πράγματα τῆς ζυχαροπλαστικῆς καὶ τῶν διατηρημένων χορταρικῶν.

Διότι καὶ οἱ μπάμιες καὶ οἱ μελιτζάνες καὶ οἱ ντομάτες διατηροῦνται μέσα εἰς ἄλμην, ἀρκεῖ τὸ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τὰς διατηροῦμεν νὰ εἶναι πῆλινον, ἀλομένον ἐσωτερικῶς καὶ νὰ σκεπάζεται ἢ ἄλμη μὲ πυκνὸν στρώμα λαδιοῦ. Φυσικὰ οἱ τομάτες καὶ οἱ μελιτζάνες πρέπει νὰ εἶναι διαλεκτές, ἄγουρες, φρεσκοκομμένες, νὰ μὴν ἀφαιρεῖται ἀπὸ αὐτάς, οὔτε τὸ δέσιμόν των οὔτε ὁ μίσχος των καὶ νὰ μὴν εἶναι οὔτε κτυπημένες, οὔτε τρυπημένες ἀπὸ πουθενά.

Ποτὸν ροδακίνων. Κόβετε τὰ ροδακινά σας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀφαιρεῖτε μόνον τὸ χνοῦδι μὲ πετσέταν. Σπάσετε καὶ μερικὰ κουκούτσια καὶ κομματιάσετε τὸν πυρήνα των. Ἰδιαιτέρως βράζετε σιρόπι κοινὸν μέχρι σχεδὸν καρυμελώματος καὶ τὸ ἀναλύετε μὲ οἰνόπνευμα ἢ κονιάκ ἢ ροῦμι ἴσον μὲ τὴν δόσιν τῆς ζάχαρος.

Ρίπτετε μέσα τὰ κομμένα ροδάκινα, κλείετε ἐρμητικῶς καὶ ἀνοίγετε τὸν χειμῶνα, ὅπταν πίνετε τὸ ρευστόν, τὰ δὲ ροδάκινα σεβρίζετε μὲ ψιλὴν ζάχαριν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κατασκευάζονται τὰ σταφύλια φράουλες, εἴτε εἰς μικρὰ τσαμπιά ὁπότεν πλένονται καὶ στεγνώνονται καλά, εἴτε ξεφλουδισμένα ῥόγα ῥόγα καὶ μὲ βγαλμένα τὰ κουκούτσια.

Τὰ μικρὰ ἀχλάδια παστρεύονται ἀπὸ τῆς φλούδες των, χωρὶς νὰ ἀφαιρηθῇ ὁ μίσχος των, σκεπάζονται μέσα εἰς σουπιέραν κατὰ στρώματα ἀπὸ τὸ βράδν μὲ ψιλὴν ζάχαριν. Τὴν ἐπαύριον βράζονται μὲ τὸν χυμὸν ὅπου ἔχουσιν, μὲ τὴν ζάχαριν των καὶ μὲ ὀλίγη κανέλλαν εἰς δυνατὴν φωτιά, ὥστε νὰ δέσουν γρήγορα. Ἀναλύονται μὲ ἴσην δόσιν οἰνοπνεύματος ἢ κονιάκ, ἀποσύρονται τότε ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ φυλάττονται εἰς γυάλινα δοχεῖα πλατύστομα.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1914

Ἄριθ. 1048. Νέος χρόνος.— Κάλβος ὁ Ζακύνθιος.— Τὸ Γάμμα.— 1914. Ἴδα Ζάκλιαν.— Ὁ Παλαμῆς ὡς ρήτωρ.— Ἡ Λασκάρια Μπουμπουλίνα.— Πόλεμος.— Ἄρα ζῖνες.

Ἄριθ. 1049. Τὸ σχολεῖον τῶν μεγάλων.— Ὁ νέος μας δήμαρχος.— Κάλβος ὁ Ζακύνθιος.— Ἡ κοινωνικὴ ἐργασία τῆς γυναίκας.— Ἐνα γράμμα τῆς Μαντοῦς Μαυρογένους.— Αἱ ἐορταὶ τοῦ Λυκείου.— Ὁ πόλεμος.— Περιποίησις βρέφους. Μπουμπουλίνα Β'. Αἱ φετειναὶ Ἀπόκριαι.

Ἄριθ. 1050.— Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα εἰς τὸν πόλεμον.— Ἑλληνικοὶ χοροὶ. Κάλβος ὁ Ζακύνθιος.— Ἐνα θῦμα.— Ἡ κοινωνικὴ ἐργασία τῆς γυναίκας.— Μπουμπουλίνα Γ'.

Ἄριθ. 1051.— Πάσχα.— Ὁ Παῦλος εἰς Ἀθήνας.— Παλιὰ τραγούδια.— Ἡ μάνα τοῦ Ναυτή.— Κάλβος ὁ Ζακύνθιος.— Αἱ γυναῖκες τῆς αἴριον. Ἑλληνικοὶ χοροὶ.— Ἡ κοινωνικὴ ἐργασία τῆς γυναίκας.— Ἡ βρόσι.— Μπουμπουλίνα.

Ἄριθ. 1052.— Θρίαμβοι.— Τὸ Λύκειον εἰς τὴν Κέρκυραν.— Κάλβος ὁ Ζακύν-

θιος.— Τιμὴ εἰς τὰς γυναῖκας.— Πρὸς χορευτρίαν.— Μεγαλόπνοια ἔργα.— Ἐνας παράδεισος διὰ μεγάλους καὶ μικρούς.— Μία ἀληθινὴ ἱστορία.— Ἡ κοινωνικὴ ἐργασία τῆς γυναίκας.— Μπουμπουλίνα.

Ἄριθ. 1053.— Οἱ χοροὶ εἰς τὸ Στάδιον.— Ἀρχιερεῖς τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.— Κάλβος ὁ Ζακύνθιος.— Ἡ γυναικεία δράσις εἰς τὰς ἐπαρχίας.— Μία ἀληθινὴ ἱστορία.— Κρίσεις περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Σταδίου.— Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σταδίου.

Ἄριθ. 1054.— Ἡ ὀμιλία τῆς κ. Παρρέν εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Παρισίων.— Ἐνας θρίαμβος τοῦ Λυκείου μας.— Ἐστάνησα.— Ἡ νίκη τῆς Ἑλληνίδος.— Καλλιόπη Σπ. Παπαλεξοπούλου.— Γεράσιμος Μαρκοράς.— Ἀπὸ τὰς ἐορτῆς τῆς Ἑπτανήσου.

Ἄριθ. 1055.— Αἰχμάλωτοι πολέμου.— Ὁ πρωθυπουργὸς Βιθινί.— Ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦ Λυκείου.— Ἡ Δούκισσα ντ' Οὐζέ.— Γεράσιμος Μαρκοράς.— Οἱ στύλοι τοῦ καφεναείου.— Φθινωπωρινὴ νύχτα.— Τὰ τραγούδια.— Ὁ πράσινος τοῖχος.